

[Holstein.]

Hvis jeg altsaa skulde sige, hvad der militært var de væsentligste og i mine Øjne eneste Fordele ved Ordningen af 1922, saa var det Formindskelsen af Infanteriet og Forøgelsen af Artilleriet og dernæst den 30 Millioner store Bevilling til Nyanskaffelse af Materiel og til en tidssvarende Mekanisering af Hæren. Det var efter min Formening de 2 store Plus'er ved 1922-Ordningen, Resten er i mine Øjne Fejlgreb paa Fejlgreb, og det synes mig, at Eftertiden har bekræftet dette.

„Hæren“, sagde Statsministeren den Gang, „demoraliseres og ødelægges nu ved den forhaandenværende Usikkerhedstilstand, under den forhaandenværende Usikkerhedstilstand smuldrer bogstavelig Hæren bort. Hærens Befalingsmænd, baade Officerer og Underbefalingsmænd, taber enhver Tillid og Fortrøstning til Fremtiden, man ved ikke, hvad man har at regne med“. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sigtede til den kroniske Sabotering af 1909-Ordningen i Aarene efter Verdenskrigen, særlig med Hensyn til Genindkaldelse til Øvelser, men ogsaa med Hensyn til Indkaldelse af det lovbefalede Rekrut-Kontingent. Disse Forhold, erklærede han, medførte, at Hæren demoraliseredes og langsomt ødelagdes, og at Tillid og Fortrøstning til Fremtiden nedbrødes hos Befalingsmændene — og det var det, han vilde bort fra.

Kom han det i de Aar, der er gaaet? Har Venstre, naar de var ved Magten, forvaltet 1922-Ordningen paa en saadan Maade, at Hærens Befalingsmænd og menige kunde faa Tillid og Fortrøstning til Fremtiden? Har de ansvarlige Regeringsmyndigheders Administration af disse Love af 1922 bidraget til at fjerne den Usikkerhedstilstand, som Statsministeren den Gang ønskede at faa slaaet Bom for? Nej, tværtimod. Det samme, som skete i Efterkrigsaaarene før 1922, har gentaget sig efter 1922 i den ene og den anden Henseende i forstærket Grad.

Og saa siger det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, „at det naturligvis ikke er Sagkundskaben, der har faaet Lov at bestemme, hvor meget der maa ofres, hvor stor Hæren maa være. Rammerne for den hele Ordning maa det nødvendigvis være de lovgivende Myndigheders Sag at sætte, men indenfor de givne Rammer, altsaa finansielle Rammer, har Sagkundskaben haft den rigeste Lejlighed til at medvirke ved Lovforslagenes Udformning. Fra Krigsministeriets Side er der medvirket aktivt ved Udformningen af Ændringsforslag til Forsvarskommissionens Venstre-Mindretals Forslag, og hvad For-

slaget om Søværnet angaar, er der opnaaet fuldkommen Overensstemmelse med de sømilitære sagkyndige om det foreliggende Forslag.“

Og dernæst siger det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at „intet er naturligere end, at den militære Sagkundskab kun med den yderste Resignation kan bøje sig ind under de snævre Grænser, som en lille Stats økonomiske Evne nødvendigvis maa drage for Hærens Størrelse, Hærens Udrustning o. s. v.“ Man maa slaa overordentlig stærkt af paa „den ideale Fordring“, ikke blot her i Danmark, men ogsaa i andre smaa Lande, ja, selv i de store Lande, ser vi jo, kan man ikke tilfredsstille de videregaaende Krav fra Sagkundskabens Side.“ Nej, deri havde den daværende Statsminister saa fuldstændig Ret.

I Forbindelse hermed og i Betragtning af, at vi nu i Aarevis, og i Øjeblikket stærkere end nogen Sinde, hører Spørgsmaalet om det danske Militærvæsens Effektivitet ført i Marken, baade fra forsvarsfjendtlig og forsvarsinteresseret Side, maa det maaske være mig tilladt at rejse det Spørgsmaal: Hvorledes har det sig med Militærvæsenets Effektivitet i fremmede Lande særlig i Stormagternes vidtstrakte Riger i Øjeblikket? Er Amerikas Kolonier i det stille Hav, Filippinerne, effektivt forsvaret? Er Hollands Koloni-Rige i Stillehavet effektivt forsvaret? Er Australien og New Zealand effektivt forsvaret? Er Indien med de gærende, paa Revolutionens Rand oprørske Folkeslag effektivt forsvaret? Er Mesopotamien, Englands og Frankrigs Interesser i Mesopotamien og Syrien, Lilleasien, overfor et Arabien, overfor en Konge som Ibn Saud og andre Fyrster, krigerske Fyrster og Fyrster, hvem Wilsons Talemaade om Nationernes Selvbestemmelsesret er blevet en alvorlig national Virkelighed, er Interesserne der effektivt forsvaret? Er de effektivt forsvaret i Ægypten med Suez, hvor Ægypterne har faaet Selvstyre, og hvor Englands hvide Styre ogsaa hviler paa et Grundlag saa svagt, at det aldrig før, saa længe de har haft Herredømme der, har været svagere? Er Frankrigs Forbindelse over Middelhavet med dets vidtstrakte Kolonirige i Afrika, et Kolonirige af vital Betydning for Frankrigs militære Forhold og Forsvar i Europa, effektivt forsvaret, hvis vi f. Eks. tænkte os, at Italien, Europas ypperste Luftmagt i Øjeblikket, var i Krig med Frankrig og benyttede Sardinien, som Basis for sin Undervandsbaadsflaade og Luftstyrke?

Man kunde blive saaledes ved; man